

Hồi Thứ Ba

PHẬT SỐNG DƯỚI TRĂNG

Nhạc Nhạn Linh phi thân vượt qua bờ tường, rút bỏ độc châm trên lưng bàn tay, vẽ lưu luyến ngoảnh lại nhìn tòa trang viện sau lưng. Vừa định phóng đi vào trong thành, bỗng nghe có tiếng nói khê như muỗi kêu vang lên bên tai:

– Nhạc thí chủ, mời hãy đến cánh rừng phía tây, lão nạp có điều cần nói!

Tiếng nói rất hùng hồn, tuy là truyền âm nhập mật, nhưng chẳng khác nào đứng đối diện, bấy nhiêu cũng đủ chứng tỏ người nói công lực hết sức thâm hậu.

Nhạc Nhạn Linh liền chững bước, theo phản ứng tự nhiên ngoảnh nhìn về hướng tây. Quả nhiên thấy một khu rừng thưa cách chừng năm mươi trượng, nhưng không nhận được diện tích, bất giác kinh ngạc thầm nhủ:

“Ngoài năm mươi trượng mà có thể truyền âm rõ thế này, công lực e còn cao hơn Nam Tà Bắc Quái!”

Đoạn liền phi thân về phía khu rừng ấy. Chỉ ba lượt tung mình, chàng đã đến bên ven rừng.

Nhạc Nhạn Linh đảo mắt nhìn quanh, chẳng thấy một bóng người, bèn cất tiếng nói:

– Vị đại sư nào cần gặp tại hạ vậy?

Nhạc Nhạn Linh vừa dứt lời, liền có tiếng phật hiệu vang lên từ trong rừng, cách chàng chừng hai trượng, nói:

– Lão nạp Cổ Phật đây!

Nhạc Nhạn Linh vừa nghe hai tiếng Cổ Phật liền rúng động cõi lòng, thầm nhủ:

“Chả lẽ ông ta chưa chết ư?”

Đồng thời, chàng đưa mắt nhìn về phía phát ra tiếng nói, chỉ thấy một lão hòa thượng mặc áo cà sa xám, mày râu bạc phơ, từ sau một gốc cây to ung dung bước ra. Bởi lão hòa thượng rèm mắt buông rũ nên không sao trông thấy ánh mắt nhưng qua gương mặt hồng hào đạo mạo, đủ biết lão hòa thượng này hẳn là một vị cao tăng đặc đạo.

Lão hòa thượng chậm rãi đi đến trước mặt Nhạc Nhạn Linh, dừng

lại cách chừng năm thước.

Nhạc Nhạn Linh cười nhạt nói:

– Hành động của đại sư thật khiến Nhạc Nhạn Linh này kinh ngạc!

Giọng nói không mấy thân thiện. Lão hòa thượng nghe vậy, trầm giọng nói:

– Hành vi của Nhạc thí chủ trong trang viện thật khiến Đức Phật tức giận.

Nhạc Nhạn Linh nhanh chóng quét mắt nhìn vào tay phải lão hòa thượng, nhưng bởi tay áo dài che phủ, chàng không trông thấy gì, lạnh lùng nói:

– Gieo nhân được quả, đó là lẽ tất nhiên. Chẳng qua đại sư không rõ nguyên nhân đó thôi!

Lão hòa thượng trữu lòng, song ngoài mặt vẫn điềm nhiên, trầm giọng nói:

– Trường Giang Tam Kiệt cũng là gieo nhân từ trước ư?

– Không sai!

– Lão nạp muốn nghe nguyên nhân được chẳng?

– Xin thứ cho tại hạ chẳng thể phụng cáo!

Lão hòa thượng bỗng hỏi:

– Nhạc thí chủ tên là Nhạc Nhạn Linh phải không?

Nhạc Nhạn Linh chẳng chút ngạc nhiên, nhạt giọng nói:

– Đại sư đã biết từ lâu, còn hỏi làm gì?

Lão hòa thượng mí mắt thoáng động dậy, nhưng mở lên, nói:

– Nhạc thí chủ toàn thân hắc y, anh tư cái thế, trên giang hồ mọi người đều biết. Sở dĩ lão nạp biết là do suy đoán thôi!

Nhạc Nhạn Linh lại quét mắt nhìn tay phải lão hòa thượng, trầm giọng nói:

– Đại sư bảo tại hạ đến đây phải chăng là vì sự việc trong trang viện?

Lão hòa thượng lắc đầu:

– Lúc đầu lão nạp quả có ý ấy, nhưng bây giờ đã khác. Gieo nhân thì được quả, đó là lẽ tất nhiên, thủ đoạn của thí chủ tuy có phần tàn độc, nhưng trước khi chưa rõ nguyên do, lão nạp khó mà khẳng định được phải trái. Chỉ có điều nếu Nhạc thí chủ không rời khỏi Trung

Nguyên, e rằng lòng kiên nhẫn của người giang hồ không như lão nạp!

Lời nói của lão hòa thượng tuy nghe rất hợp tình hợp lý nhưng nếu phân tích lại thì có rất nhiều điểm khả nghi.

Nhạc Nhạn Linh cười khẩy nói:

– Chẳng hay đại sư muốn ám chỉ ai?

– Hai tuyệt sắc kỳ nữ bảo vệ thái bình cho võ lâm Trung Nguyên!

– Một trong số ấy là Dao Trì Long Nữ chứ gì? Nhưng tại hạ không có ý tranh quyền với nàng ta!

– Nhạc thí chủ nhiều loạn võ lâm khiến mọi người bất an, họ có thể để yên cho thí chủ sao?

Nhạc Nhạn Linh nhếch môi cười, giọng kiên quyết:

– Để yên hay không, Nhạc mỗ không cần biết! Nhưng kẻ Nhạc mỗ cần tìm thì không thể buông tha được!

Lão hòa thượng rúng động cõi lòng. Vẻ mặt bình thản thoáng biến đổi, nhưng chỉ trong khoảnh khắc, vờ ơ hờ hởi:

– Nhạc thí chủ có muốn biết người kia không?

– Không cần! Đại sư, tại hạ có một điều muốn thỉnh cầu mạo muội, chẳng hay đại sư có chấp nhận cho chăng?

Lão hòa thượng lại thoáng biến sắc mặt do dự, đoạn trầm giọng nói:

– Chỉ cần lão nạp đủ khả năng làm, thí chủ cứ nói!

Nhạc Nhạn Linh lạnh lùng :

– Nhạc mỗ muốn được xem tay phải của đại sư!

Lão hòa thượng bỗng mở choàng mắt. Hai luồng ánh mắt sắc lạnh nhìn chốt vào mặt Nhạc Nhạn Linh, mặt ngập đầy sát cơ. Hiền nhiên lời nói của Nhạc Nhạn Linh đã xúc phạm đến lão, hoặc là vạch trần bí mật gì đó.

Lão hòa thượng tiến tới một bước nói:

– Nhạc thí chủ có thể cho biết dụng ý trước chăng?

– Việc này đối với đại sư rất dễ mà cũng rất khó!

– Nhạc thí chủ hoài nghi lão nạp là kẻ đã gieo nhân ư?

– Cầu mong là không phải!

Lão hòa thượng cười khẩy nói:

– Nếu lão nạp từ chối lời yêu cầu của thí chủ thì sao?

– Cự tuyệt ư?

Nhạc Nhạn Linh ánh mắt sát cơ, bỗng ngửa mặt cười dài:

– Ha ha... Cổ Phật, Nhạc Nhạn Linh này đã dám nói ra thì chẳng sợ đại sư cự tuyệt!

Dứt lời, cất bước chậm rãi tiến về phía Cổ Phật.

Không khí lúc này đã ngập đầy sát cơ, Cổ Phật chòng chọc nhìn vào mặt Nhạc Nhạn Linh, giọng sắc lạnh nói:

– Thí chủ tự tin thực hiện được ư?

Đồng thời công lực đã đề tụ vào song chưởng, hiển nhiên lão hòa thượng hiền từ này đã động đến sát cơ.

Nhạc Nhạn Linh sấn tới hai bước, bỗng quát to:

– Hãy thử xem!

Vừa dứt lời người đã phóng tới như tia chớp, với chiêu Kim Long Thảm Trảo chộp vào cánh tay phải Cổ Phật, thân thủ nhanh khôn tả, chỉ thấy bóng người thấp thoáng, bàn tay đã chộp đến.

Cổ Phật chẳng ngờ Nhạc Nhạn Linh tuổi còn trẻ mà võ công đã đạt đến mức khủng khiếp thế này, bất giác lạng người, vệt vàng lách người sang bên nửa thước, hữu chưởng đồng thời tung ra với chiêu Kim Cang Giáng Thế bổ vào ngực Nhạc Nhạn Linh.

Chưởng thế như bài sơn đảo hải, uy mãnh tuyệt luân, và vị trí tấn công lại là tử huyết nơi ngực Nhạc Nhạn Linh, như quyết hạ sát chàng ngay tại chỗ.

Nhạc Nhạn Linh một chiêu không trúng đích, biết ngay Cổ Phật võ công cực cao, bất giác rúng động cõi lòng, vệt quay phất người, biến chiêu Trục Đảo Hoàng Long, song chưởng tung ra nghênh tiếp.

Cổ Phật thấy Nhạc Nhạn Linh thẳng thừng nghênh tiếp song chưởng của mình, ngỡ là chàng không sao tránh né, bất buộc phải vậy. Bởi theo lẽ thường, Nhạc Nhạn Linh tuổi chưa đầy hai mươi, công lực không thể nào so bì với Cổ Phật được.

Cổ Phật mắt rục sát cơ, song chưởng đẩy ra đột nhiên gia tăng uy lực.

Trong chớp mắt, bốn chưởng đã va chạm nhau, bùng một tiếng vang lên, cát đất bị cuốn tung lên cao hàng mấy trượng, cành gãy lá bay tứ tán.

Trong cát đất mịt mù, Cổ Phật liên tiếp lùi sau bốn bước, nơi ngực huyết khí sôi sục, hai cánh tay thoáng ê ẩm, kinh hãi thầm nhủ:

“Tiểu tử này còn trẻ, sao lại có được công lực khủng khiếp thế này?”

Đoạn bất giác đưa mắt nhìn Nhạc Nhạn Linh, khi thấy lại càng kinh hãi tột cùng. Thì ra trên mặt đất trước mặt Nhạc Nhạn Linh chỉ có một dấu chân sâu hoắm, chứng tỏ chàng chỉ thối lui một bước, sự hơn kém hết sức hiển nhiên.

Nhạc Nhạn Linh cười sắc lạnh nói:

– Cổ Phật! Nhạc mỗ không muốn sát hại kẻ vô tội, tôn giá nên tự hiểu lấy!

Cổ Phật quét mắt nhìn quanh, bỗng cười bí hiểm, điềm tĩnh nói:

– Nhạc Nhạn Linh, e rằng chính người mới khó thoát khỏi cái chết!

Thần sắc của Cổ Phật khiến Nhạc Nhạn Linh linh cảm có điều gì đó, song chàng lại không hề có sự phát hiện nào, bởi vì thính lực linh mẫn của chàng chẳng nghe thấy chút động tĩnh nào lạ cả.

Nhạc Nhạn Linh nhìn chốt vào mặt Cổ Phật nói:

– Cổ Phật, tôn giá đừng buộc Nhạc mỗ phải hành động quá đáng!

Dứt lời, cất bước tiến đến gần Cổ Phật, đồng thời sát khí trên mặt càng lúc càng gia tăng.

Qua lần đối chưởng vừa rồi Cổ Phật đã biết Nhạc Nhạn Linh công lực hơn mình xa, đâu dám chờ chàng công kích. Bỗng gầm lên một tiếng giận dữ, tranh trước tấn công Nhạc Nhạn Linh.

Lần này lão xuất chưởng không dám một chút khinh suất, chỉ thấy hai cánh tay áo rộng phất ra liên hồi theo thân hình phiêu hốt bất định của lão. Trong chốc lát lão đã công ra bảy chưởng ba cước.

Những thấy bốn phương tám hướng đều là bóng chưởng của Cổ Phật, khó phân biệt được thật hư, chưởng kinh mạnh như vũ bão, uy thế như xuyên sơn phá thạch. Người này chấn động giang hồ lâu năm, hiển nhiên chẳng phải giả dối.

Nhạc Nhạn Linh mắt rục sát cơ, trong tiếng cười đã xuất chiêu nghênh tiếp. Chỉ thấy bóng người nhấp nhoáng, chàng lại mất dạng, trong chớp mắt đã hoàn trả bảy chưởng ba cước, vừa vắn đón cản thế công của Cổ Phật.

Cổ Phật liên tiếp tấn công vô hiệu, lòng bất giác nao núng, liền vội biến đổi chiêu thức, thi triển chiêu trong Kim Cang Chưởng tới tấp công ra.

Trong thoáng chốc, hai người đã trao đổi với nhau hơn năm mươi chiêu, song vẫn bất phân thắng bại.

Đột nhiên từ sau những ngọn cây, xung quanh xuất hiện mười mấy

người áo đỏ và khăn đỏ che mặt, chậm chậm tiến đến gần hai người.

Qua hành động bao vây của họ, hiển nhiên đây là cạm bẫy đã được bố trí từ trước.

Lúc này Nhạc Nhạn Linh với Cổ Phật đã giao đấu gần trăm chiêu, sự thắng bại tuy chưa phân, nhưng qua uy lực chiêu thức và tốc độ xuất thủ, hiển nhiên Cổ Phật đã lâm vào thế hạ phong.

Nhạc Nhạn Linh vừa xuất chiêu vừa chú ý nhìn hữu chưởng của Cổ Phật, song chung quy vẫn không thấy Cổ Phật thò hữu chưởng ra khỏi tay áo.

Trong thoáng chốc hai người đã trải qua ba mươi chiêu. Trên gương mặt hồng hào của Cổ Phật đã lấm tẩm mồ hôi, thỉnh thoảng lại quét mắt nhìn quanh.

Lúc này bọn người áo đỏ đã đến còn cách họ khoảng hai mươi trượng, song vẫn ẩn nấp sau cây chửi không hiện thân.

Bỗng, một tiếng động rất khê vọng vào tai Nhạc Nhạn Linh, khiến chàng giật mình, đồng thời đã hiểu ra lý do vì sao thỉnh thoảng Cổ Phật lại quét mắt nhìn quanh.

Tiếng động khê vọng vào tai Nhạc Nhạn Linh thì cũng vọng vào tai Cổ Phật. Chỉ thấy Cổ Phật mắt rục tinh quang, bỗng buông tiếng quát to với chiêu Kim Cang Phục Ma đón đỡ chiêu Xích Địa Thiên Lý của Nhạc Nhạn Linh. Đồng thời hai chân nhún mạnh, phi thân về phía phát ra tiếng động.

Nhạc Nhạn Linh không truy kích, thu chiêu quay người lạnh lùng nói:

– Các vị đến đây vì Nhạc Nhạn Linh này sao không hiện thân gặp gỡ?

Lúc này Cổ Phật đã dừng lại. Việc Nhạc Nhạn Linh không đuổi theo thật bất ngờ đối với lão, khiến lão nhận thấy chàng thiếu niên này chẳng những võ công hơn mình mà tâm kế dường như cũng không kém. Do đó lão càng quyết tâm trừ khử Nhạc Nhạn Linh hơn.

Nhạc Nhạn Linh vừa dứt lời, liền thấy bóng đỏ nhấp nhóang liên hồi, từ sau những ngọn cây phóng nhanh ra mười mấy người áo đỏ bịt mặt, lập tức tạo thành thế bao vây chàng.

Trang phục của những người này giống hệt như Thiên Thủ Nhân Đồ với một lão nhân khác đã xuất hiện tại trang viện khi nãy. Nhưng Nhạc Nhạn Linh có điều không hiểu là mình với họ thật ra có thù oán gì.

Nhạc Nhạn Linh chẳng chút sợ hãi quét mắt nhìn quanh, lạnh lùng nói:

– Nhạc Nhạn Linh này với các chư vị không hề quen biết, chư vị tìm Nhạc mỗ thật ra là vì việc gì?

Người bịt mặt đứng đối diện cười khẩy nói:

– Giết người diệt khẩu!

Nhạc Nhạn Linh nghe vậy lòng tuy tức giận, nhưng chẳng rõ giết mình diệt khẩu vì chuyện gì, bèn ngạc nhiên hỏi:

– Giết Nhạc mỗ diệt khẩu ư?

Người bịt mặt ấy cười vang:

– Đàng nào hôm nay ngươi cũng khó thoát chết, đại gia có thể cho người biết rõ sự việc trong trang kia chính là kế hoạch dẫn dụ cho nhị hổ tương tranh, nhưng đã bị người trông thấy...

Nhạc Nhạn Linh vẫn chưa hiểu, hỏi tiếp:

– Vậy các người là ai?

– Tây Tạng...

Bồng Cổ Phật lạnh lùng ngắt lời:

– Bằng hữu đã nói quá nhiều rồi đấy!

Người bịt mặt nghe vậy liền im bặt, nhìn Nhạc Nhạn Linh lạnh lùng nói:

– Còn những điều khác ngươi hãy xuống mà hỏi Diêm Vương!

Nhạc Nhạn Linh vốn không có ý định dây vào chuyện thị phi trên chốn giang hồ, nên không hỏi nhiều nữa, buông tiếng cười vang nói:

– Các vị có chắc hạ sát được Nhạc Nhạn Linh này không?

Người bịt mặt ấy cười nói:

– Thì nhà ngươi cứ thử xem!

Vừa dứt lời đã tung mình tới, với chiêu Vạn Lý Trường Hồng nhanh như chớp bổ xuống đỉnh đầu Nhạc Nhạn Linh. Chiêu thức hết sức quái dị, Nhạc Nhạn Linh vừa trông thấy đã biết không phải là võ học Trung Nguyên, lòng có chút rung động.

Trong chớp mắt chiêu chiêu đã đến, Nhạc Nhạn Linh mắt rục hàn quang quát to:

– Muốn chết!

Với chiêu Mạc Dã Thiên Lý chớp nhoáng nghênh đón. “Bình” một tiếng, người bịt mặt ấy bị đẩy văng ra xa hơn trượng. Vừa rơi xuống đất

đã với thế Lý Ngư Đả Đỉnh tung mình dậy ngay.

Nhạc Nhạn Linh thấy vậy bất giác rúng động cõi lòng. Chưởng vừa rời chàng đã vận đến tám thành công lực, vậy mà chưa đủ thương được đối phương, hiển nhiên công lực y hết sức thâm hậu.

Tương tự, nhưng người bịt mặt áo đỏ thấy đồng bọn một chiêu chưa kịp thi triển đã bị Nhạc Nhạn Linh đánh văng ra xa, lòng cũng hết sức kinh hãi. Qua đó bèn ra hiệu với nhau, ai nấy đều vận hết công lực toàn thân, từng bước tiến đến gần Nhạc Nhạn Linh.

Nhạc Nhạn Linh mắt dần ngập đầy sát cơ, lẩm bẩm:

– Người không có lòng giết hổ nhưng hổ lại có ý hại người!

Trong khi ấy công lực đã đề tụ vào song chưởng, chỉ thấy hai bàn tay buông thõng của chàng lúc này đã trở nên đỏ như máu.

Bỗng người bịt mặt vừa bị Nhạc Nhạn Linh đánh văng ra xa quát to:

– Tất cả xông lên!

Lập tức, mười mấy bóng đỏ nhanh như tia chớp lao bổ vào Nhạc Nhạn Linh.

Nhạc Nhạn Linh mắt rực sát cơ, lạnh lùng quát:

– Muốn chết!

Vừa dứt lời người đã vọt lên không. Chỉ thấy chàng song chưởng vung động, một luồng sáng đỏ phủ trùm hết mười mấy người áo đỏ bịt mặt, phạm vi lan rộng đến mười trượng.

Chỉ nghe Cổ Phật kinh hoàng kêu lên:

– Ô! Huyết Chưởng!